

21.06.2022

Vesten bestemmer, om den russiske offensiv møder muren

Det er de vestlige regeringer, der sidder med nøglen til, om Ukraine skal have lov til at befri deres land. Det er dyrt for skatteyderne, men det er Europas sikkerhed, der er på spil.

Skrevet af

Jacob Kaarsbo

📞 +4525123486

✉️ jacob@thinkeuropa.dk

Rusland har nu i omkring seks uger tæppebombet Donbas. Artillerigranater er regnet ned over landsbyerne og storbyen Severodonetsk. En efter en er byerne blevet reduceret til murbrokker. Rusland har spillet "Grozny-kortet", navngivet efter Tjetjeniens hovedstad, som Putin i 1999-2000 jævned med jorden.

Mens artilleribeskydningen blev intensiveret, gik det vestlige mediebillende i sort. De sidste uger er der blevet tegnet et billede af, at Rusland var på vej til at vinde krigen. De stemmer, der mener, Ukraine bør opgive land for "fred", er blevet højere. På vore breddegrader hed det sig i sidste uge i f.eks. Berlingske, at hele Donbas kunne blive erobret i løbet af uger. I Weekendavisen blev der i denne weekend spået russisk sejr.

Alligevel er det et faktum, at Rusland trods den voldsomme bomberegning blot har formået at rykke frontlinjen fem til 10 kilometer i de fleste områder og 15 kilometer enkelte steder. Det er det magre afkast på landjorden efter seks uger.

Derudover har Ukraine lanceret en modoffensiv mod de besatte områder i det sydlige Ukraine, ikke mindst i Kherson-provinsen. Offensiven har været i gang i små tre uger og har hverken været intensiv eller voldsom. Alligevel står vi med det resultat på bundlinjen, at de ukrainske styrker har befriet mere land i det sydlige Ukraine på små tre uger, end Rusland har formået at besætte i Donbas på seks uger.

Tæppebombning uden fremrykning

Mange vestlige medier og kommentatorer har de seneste uger overset, at den voldsomme russiske offensiv blot førte meget begrænset fremrykning med sig. Tæppebombningen har naturligvis været destruktiv, men den strategiske gevinst har været marginal. Tabene på ukrainsk side har ganske rigtigt været øget under bombardementerne, men der har også været omfattende tab på russisk side, ikke mindst i bykampene i Severodonetsk.

Gang på gang har der været berettet om "knibtangsmanøvrer", og storbyen Severodonetsk har stået til at falde i snart en måned. Flere analyser har også talt om, at Severodonetsk kunne være det definerende slag for kampen om hele Donbas. Det er det næppe.

Hvis det lykkes Rusland at nedkæmpe den sidste modstand i Severodonetsk, ligger vejen til det øvrige Donbas ingenlunde åben. Først skal de forcere Donets-floden. Det har russerne hidtil ikke haft succes med. Vest for Donets ligger nogle højdeder, som

russerne i givet fald skal kæmpe sig opad, inden de skal i gang med en ny bykamp i storbyen Lyschansk.

Den beskedne russiske fremrykning skyldes, at de ikke har de mobile enheder, der kan rykke frem og udnytte artilleriets pres på de ukrainske forsvarslinjer. De mangler infanteri og køretøjer, og der er ikke tegn på, de får det tilført. Omvendt tyder udviklingen de seneste uger heller ikke på, Ukraine har det, der kræves for at lancere en omfattende modoffensiv.

Vestlig støtte afgørende

Læsere af disse analyser vil vide, at jeg tidligere har undervurderet, hvor længe Rusland kunne holde gang i offensiven i Donbas. Det skyldes flere forhold. De har bl.a. været dygtige til at forsyne fronten med massive mængder artilleri, er lykkedes med at mobilisere et forholdsvis stort antal soldater og har formået at undgå udbredt sammenbrud af enheder. Derudover gik de vestlige våbenforsyninger til Ukraine ned i kadence.

Jeg tør ikke spå om, hvor længe de rødglødende russiske artillerirør kan holde. Det står dog klart, at det meste af det materiel, Rusland kan bringe til fronten, er af ældre dato. Det er stadig dødeligt, men mod en moderne udrustet modstander vil det komme til kort.

Derfor er det afgørende spørgsmål, om vi fra vestlig side støtter Ukraine med tilstrækkelige våben, og om vi gør det tids nok? Der har de sidste par uger været tegn på, at forsyningerne med ammunition til Ukraines ældre våbensystemer af russisk oprindelse er ved at slippe op. Det stiller endnu større krav til forsyningerne fra Vesten.

I sidste uge var der først møde i Bruxelles, hvor NATO og en række frivillige lande koordinerede øget våbenstøtte. Dernæst besøgte præsident Macron, kansler Scholz og premierminister Draghi Kyiv. Dagen efter var premierminister Johnson samme sted.

Møderne vil ikke gå over i historien som definerende for krigen, men de har medført konkrete tilsagn om våben, der vil gøre en forskel. Det gælder bl.a. flere avancerede raketsystemer, og flere af de franske Caesar artilleri-køretøjer. Både USA og Storbritannien iværksætter desuden omfattende træningsprogrammer af ukrainske enheder i Polen.

Ukraine kæmper Vestens kamp

I den kommende uge er der topmøder både i EU-, G7- og NATO-regi. EU's medlemslande er tilsyneladende blevet enige om en våbenpakke til en værdi af ca. 3,5 mia. kroner. Heller ikke det vil vinde krigen, men det giver et skub.

Hvad der kommer ud af møderne i G7 og NATO-regi, vil afhænge af krisebevidstheden blandt europæerne. Efter Putins tale, hvor han sammenlignede sig selv med Peter Den Store, som jeg analyserede her på TV2.dk den 10. juni, har der været bevægelse i de franske og tyske tilgange.

Det er endnu for tidligt at sige, om Frankrig, Tyskland og en række andre ressourcestærke lande reelt har indset, at Ukraine kæmper en krig for hele Europas sikkerhed. Det var det, "Peter Den Store-talen" burde fortælle, de der var i tvivl. Realiteten er, at det kræver markante våbenforsyninger uden begrænsninger på bl.a. kampvogne, hvis krigen i Ukraine skal forkortes og lidelser begrænses.

Det er de vestlige regeringer, der sidder med nøglen til, om den brutale russiske offensiv skal møde muren, og om Ukraine skal have lov til at befri deres land. Det er dyrt for skatteyderne, men det er Europas sikkerhed, der er på spil.